

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-33)

OCT (2) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 15
4. முமுக்ஷுப்படி 20
5. திருக்குறுந்தாண்டகம்.....27
6. திருமாலை 29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 10)

ஒரு சொல் என்பது நான்கு செயல்களைச் செய்கிறது. அந்தச் சொல் ஒருவனையோ, ஒரு ஜாதியையோ, ஒரு குணத்தையோ அல்லது ஒரு செயலையோ குறிக்கும். ஒரு சொல்லானது, ஒரு தனி நபரைக் குறிக்கும்போது, அவருகே உண்டான எல்லைகளையும், ஒரு பிரிவைக் குறிக்கும்போது அந்தப் பிரிவுக்கே உண்டான பொதுத் தன்மைகளையும் குறிக்கும். ஆக, இவை இங்கு கூறப்படவில்லை. எனவே குணாநி என்ற பதம் எம்பெருமானின் திருநாமங்கள் அனைத்தும், அவனுடைய குணங்களில் இருந்தும் செயல்களில் இருந்தும் வெளிப்பட்டன என்பதைக் கூறுவதாக உள்ளது எனலாம். ஸர்வேச்வரனின் திருநாமங்கள் அனைத்தும் குறிப்பிட்ட காரணங்களால் தோன்றின. குண என்ற பதம் கர்மங்களையும் குறிக்கும்.

மஹாபாரதத்தில் தன்னுடைய திருநாமங்கள் அனைத்தும் தனது குணங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளதாக எம்பெருமான் கூறுகின்றான். இதனை அவன் பின்வருமாறு கூறுவது காண்க:

- மஹாபாரதம் (சாந்தி பர்வம் 342-3) - ப்ரவதந்நாத்மநோ நாம்நாம் நிருக்தம் குண கர்மணாம் - என்னுடைய திருநாமங்கள் பலவும் குணங்களைக் குறிப்பதாக உள்ளன.
- மஹாபாரதம் - (சபா பர்வம் 342-10) - கௌணாநி மம நாமாநி கீர்த்திதாநி ச காநிசித் - யார் ஒருவன் என்னுடைய திருநாமங்கள் மூலம் கூறப்படும் கர்மங்களை அறிகிறானோ.
- மஹாபாரதம் (உத்யோக பர்வம் 59-1) - நாம கர்மார்த்தவித் தாத - நாமங்கள் கர்மத்தின் அடிப்படையில் உள்ளன என்று அறிவாயாக, என் புத்திரனே.

- மஹாபாரதம் (சாந்தி பர்வம் 342-10) - நிருக்தம் கர்ம ஜாநாம் ச ச்ருணுச்ச ப்ரயத: அநத - பாவங்கள் அற்றவனே! எனது கர்மங்களின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள திருநாமங்கள் குறித்துக் கேட்பாயாக.

இப்படியாக உள்ள பல வரிகள் மூலம் எம்பெருமானின் திருநாமங்கள் எதுவும் முக்கியத்வம் இல்லாமல் இல்லை என்பதும், அவை காரணங்களுடன் அமைந்துள்ளன என்றும், ஆராய்ந்தால் ஆழ்பொருளை அளிக்கவல்லன என்றும், ஏதோ ஒரு வழக்கம் காரணமாக மட்டுமே வந்தவை அல்ல என்றும் உணரலாம்.

விக்யாதாநி - அனைவராலும் அறியப்பட்டது. இந்தத் திருநாமங்கள் வேதங்களால் பரவலாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டதாலும், மேலும் பல சாதாரண நூல்களிலும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டதாலும், தனிப்பட்ட தன்மை கொண்டதாலும், அவனுக்கு மட்டுமே உரித்தானதாக உள்ளதாலும் அனைவராலும் அறியப்படுகிறது. இவை மற்றவர்களுக்கு சொல் இலக்கணம் மூலமாக ஏற்புடையதாக உள்ளன என்று தோன்றினாலும், இவை ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே உரித்தானவையாகும்.

ரிஷிபி: - இவை வேதங்களை நன்கு அறிந்த முனிவர்களாகிய ஸனகர், ஸந்தகுமாரர் மற்றும் நாரதர் ஆகியோரால் பாடப்பட்டன.

பரிகீதாநி - அனைத்து பக்கங்களிலும் பாடப்பட்டது. பசுவானது தனது கன்றின் மீது எவ்விதம் மிகுந்த ஆசையுடன் இருக்குமோ அது போன்று, இந்த முனிவர்கள் எம்பெருமான் மீது மிகுந்த ஆசையுடன், இவனது ரூபம் மற்றும் தன்மைகளை விளக்குவது போன்று இந்தத் திருநாமங்களைக் கூறினார்கள். தேனீ ஒன்று எவ்விதம் பலவிதமான மலர்களில் அமர்ந்து தேனைச் சேகரிக்கிறதோ, அது போன்று பலவிதமான முனிவர்களின் கூற்றுகளை, ஒரே ச்லோகமாக வ்யாசர் அளித்துள்ளார். இது நமக்கு வழிவழியாக, பரம்பரை பரம்பரையாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போது இதன் நான் உனக்கு கூறுகிறேன்.

பூதயே - இந்த உபதேசமானது தொடக்கம் இல்லாத ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கிக்கொண்ட ஆத்மாக்கள் கரை சேர்வதற்காக அமைந்தது. தைத்திரீய உபநிஷத், ஆத்மா ஸத்தாகவும் அஸத்தாகவும் உள்ளதை (11-6-1) - அஸந்நேவ ஸ பவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் த்வேத ஸந்த மேனம் ததோ விது: - ப்ரஹ்மம் இல்லை என்று அறிபவன் இல்லாதவனாகிறான், ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்று அறிபவன் உள்ளவன் ஆகிறான் - என்றது. எம்பெருமானின் மேன்மையும், ஞானமும் எல்லையற்றது என்பதால் அவனுடைய திருநாமங்கள் அனைத்தையும் கூறுவது என்பது இயலாத ஒன்றாகும்.

ச்ருதமே தஸ்ய தேவஸ்ய நாமநிர் வசனம் சுபம் யாவத் தத்ராபிஜானே அஹம் அப்ரமேயோ ஹி கேசவ: - எம்பெருமானின் திருநாமங்கள் குறித்த விளக்கங்களை நான் கேட்டேன். இதன் மூலம் சேசவனை முழுவதுமாக அறிய இயலாது என்று உணர்ந்து கொண்டேன் - என்ற வரி காண்க. இந்த அனுபவம் கிடைக்க வேண்டும் என்று எண்ணும் யார் ஒருவரும், மஹாவிஷ்ணுவின் ஆயிரம் திருநாமங்களைக் கேட்பதன் மூலம், தங்களுக்குச் சிறந்த நன்மையைத் தேடிக் கொள்கின்றனர். இதனால்தான் எம்பெருமானுக்கு மஹாத்மந: என்ற திருநாமம் உள்ளது.

இந்தத் திருநாமங்கள் எம்பெருமானின் குணங்கள் மற்றும் நிலைகளின் அடிப்படையில் உள்ளன. ஆகவே இந்தத் திருநாமங்களைக் கூறுபவர்கள், இந்தத் திருநாமங்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குப் பொருந்தாது என்று கூறுபவர்களுடன் சேரவே கூடாது.

ஸகுண நிர்க்குண ப்ரஹ்ம ஆராய்ச்சி

ஒரு சிலர் - இப்படியாகக் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய ச்லோகங்கள் மோசடித்தைத் தவிர்த்த குறைவான பலன்களை எதிர்பார்ப்பவர்களாக இருக்கட்டும்; மோசடிம் என்ற உயர்ந்த பலனை விருப்புபவர்கள், குணங்கள் இல்லாத ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிப் படிக்கட்டும் என்று கூறலாம். இவ்விதம் கூறுபவர்களே! உங்களது காதுகள் செவிடு என்றே கொள்ளவேண்டும். இந்தத் திருநாமங்கள் எத்தகைய உயர்ந்த பலனை அளிப்பதற்கான உபாயங்கள் என்று பல இடங்களிலும் கூறுவதை நீங்கள் கேட்டதில்லையா? இந்த ச்லோகத்தின் இறுதியில் மிகவும் உரத்த குரலில் கீழே உள்ளபடி கூறுவது காண்க:

- முச்யதே ஜந்துர் ஜந்ம ஸம்ஸார பந்தநாத் - ஸம்ஸாரம் என்ற பிடியிலிருந்து தப்பிக்கிறான்.
- யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதனம் - உயர்ந்த நித்யமான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

நீங்கள் கூறியப்படி இரண்டு ப்ரஹ்மங்கள் உண்டு - ஒன்று குணங்களுடன் கூடியது மற்றும் குணங்கள் அற்றது என்றால், ப்ரஹ்மம் ஒன்று என நீங்களே ஒப்புக்கொண்ட விஷயம் தவறாகிறது அல்லவா?

இங்கு சாஸ்திரங்கள் எதனைச் சிறந்த கரையேறும் வழியாக உரைத்தன என்பதை அறியும் விதமாக - பரமோமத - எது உயர்ந்த தர்மம் - என்று கேட்கப்பட்டது. இதற்கு விடையாக அதே சொற்கள் மூலம் - ஆதி கதமோ மத - இதுவே உயர்ந்த வழியாகும் என்பது என் எண்ணம் - என்று கூறப்பட்டது. நீங்கள் (அத்வைதிகளை நோக்கி) இதன் மூலம், குறைவான ஸகுண ப்ரஹ்மமே கூறப்பட்டது என்றால், உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்ற மார்க்கம் எங்கு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது?

நீங்கள் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மம், குணங்கள் இல்லாத ப்ரஹ்மம் என்ற இரண்டை உபதேசித்து, முதலாவதாக கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மம் என்பது இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் வழி என்று கூறுதல் சரியல்ல. இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணாக உள்ளதால், ஒன்று மற்றொன்றுக்கு இட்டுச் செல்லாது என்பது தெளிவு.

குணங்களுடன் இல்லாத ப்ரஹ்மம், குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமாகத் தோன்றுவதற்கு என்ன காரணம் உள்ளது? இதற்கு நீங்கள், "அவித்யை (அறியாமை)", என்று விடை அளிக்கலாம். பிறப்பு, இறப்பு, மயக்கம் மற்றும் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள தோஷங்கள் ஆகிய விஷங்களால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவனுக்குச் சிறந்த மருந்தாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்று வேதங்கள் முழங்குகின்றன. அப்படி உள்ளபோது அதே ப்ரஹ்மம் எப்படி குணங்கள் இல்லாமல், அவித்யை மற்றும் மயக்கம் ஆகியவற்றுக்கு இருப்பிடமாக இருக்கமுடியும்?

ப்ரஹ்மத்திற்கு இது போன்ற தோஷங்கள் ஒட்டுவது மாயை என்றால், நீங்கள் கூறும் குணங்கள் அற்ற ப்ரஹ்மம் என்பதும் மாயையே ஆகும். இந்தக் குணங்கள் உண்மையா? பொய்யா? தோஷங்கள் மாயை என்றால், தோஷங்கள் அற்றது, குணங்கள் அற்றது என்றாகும். குணங்கள் அற்றது என்பது மாயை என்றால், குணங்களுடன் கூடியது என்பது உண்மையாகும். ஆக நீங்கள் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் ப்ரஹ்மம் தோஷங்கள் அற்றது, குணங்களுடன் கூடியது என்றே ஆகிறது.

ப்ரஹ்மத்தின் அவித்யை என்பதை யாரால் விலக்க இயலும்? இதற்கு நீங்கள் - பரம் ப்ரஹ்ம பம்ப்ரமீதி ஸம்ஸாரீ தத் உத்தாரயதி - யார் ஒருவன் ப்ரஹ்மம் ஒன்று என அறிகிறானோ - என்று வியக்கத்தக்க பதிலை அளிக்கலாம். உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் என்பதே மாயையில் சிக்கித் தவிக்கும்போது, அதனை ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள சாதாரண ஜீவன் விடுவிக்கிறான் என்று கூறுவது என்ன ஒரு கருத்து?

ப்ரஹ்மத்திற்கு குணங்கள் உண்டு என்று கூறும் வரிகள் எந்த அடிப்படையில் தவறானவை என்று கூறப்படுகின்றன? இதற்கு நீங்கள், “இந்த வரிகள் ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் இல்லை என்ற வரிகளுடன் முரண்படுகின்றன”, எனலாம். அப்படி என்றால், இதற்கு எதிர்மறையாகவும் கூறலாம் அல்லவா? இந்த இரண்டு விதமான வாக்கியங்களும் சரியான ப்ரமாணங்களாக உள்ளபோது ஒன்றை விடுத்து, மற்றதை மட்டும் ஏற்பது ஏன்?

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 33)

அதிகரணம் - 17 - தந்நிர்த்தாரணாநியமாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சாந்தோக்யத்தில் உள்ள உத்கீத உபாஸனங்கள், ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு அங்கமாக உள்ள யாகங்களில் இருந்தாலும் இருக்கலாம், இல்லாமலும் இருக்கலாம் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-41 தந்நிர்த்தாரணாநியம: தத் த்ருஷ்டே: ப்ருதக்க்ய ப்ரதிபந்த: பலம்

பொருள் - உத்கீதத்தை அங்கமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விதி இல்லை; காரணம் உத்கீதையின் பலனாகத் தடையற்ற நிலை என்பது ஓதப்படுகிறதே.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-1) - ஓம் இதி ஏதத் அக்ஷரம் உத்கீதம் உபாஸீத - உத்கீதத்தின் அவயவமான ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தை உபாஸிப்பானாக - என்று கூறியது.

சந்தேகம் - யாகங்களில் இது போன்ற உத்கீத உபாஸனம், அந்த யாகத்தின் அங்கமாகவே கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே உத்கீத உபாஸனத்தை அனைத்து யாகங்களிலும் அங்கமாகக் கொள்ளவேண்டுமா? இல்லையா? என்று சந்தேகம் எழுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - பலவிதமான கர்மங்களிலும் உத்கீத உபாஸனை என்பது மேலே உள்ள சாந்தோக்ய வரியின் மூலமாக உணர்த்தப்படுகிறது. இது போன்ற பலவற்றின் உபாஸனையானது, யாகங்களின் அங்கமாக உள்ளன என்பது உத்கீத உபாஸனை மூலமாக உணர்த்தப்பட்டது. யாகங்களில் ஜுஹு எனப்படும் மரக்கரண்டிகளை (இவை நெய் சேர்க்கப் பயன்படுபவை) பர்ண மரம் கொண்டு வைத்திருத்தல் என்பது அங்கமாகக் கூறப்படுவது போன்று, இங்கும் கூறப்பட்டது.

மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) - யதேவ வித்யயா கரோதி ததேவ வீர்ய வத்தரம் பவதி - உத்கீத உபாஸனையுடன் யாகம் இயற்றுபவன், அந்த உத்கீதம் மூலமாகவே யாகத்தை வீர்யம் மிகுந்ததாக ஆக்குகிறான் - என்கிறது. இந்த வரியானது நிகழ்காலத்தில் கூறப்பட்டதால் அனைத்திற்கும் பொருந்தி விடுகிறது. பர்ணமரம் கொண்டு கரண்டிகள் வைத்து யாகம் இயற்றுபவன், பாவம் நிறைந்த சொற்களைக் கேட்க மாட்டான் என்று கூறுவது போன்று, இங்கு தனித்த பலன் ஏதும் கூறப்படவில்லை. ஆகவே அனைத்திலும் உத்கீத உபாஸனை ஓர் அங்கமாகவே ஏற்கப்பட வேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். கர்மங்களில் உத்கீத உபாஸனை குறித்து எந்தவிதமான விதியும் இல்லை. எப்படி? உத்கீத உபாஸனை என்பது இயற்றப்படாமல் உள்ளதாகவும் வேதவாரிகள் கூறுகின்றன. இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) - தேந உபௌ குருதோ யச்சைதத் ஏவம் வேத யச்ச ந வேத - உத்கீத உபாஸனத்தை அறிந்து செய்பவன், அதனைச் செய்யாதவன் ஆகிய இருவரும் ப்ரணவம் மூலமாகவே யாகம் இயற்றுகின்றனர் - என்றது காண்க. மேலும் இத்தகைய உபாஸனம் என்பது யாகத்திற்கு அங்கமாக இருக்க வேண்டும் என்று கொண்டால், மேலே உள்ள உபநிஷத் வரி மூலமாக, “உத்கீதம் இயற்றாதவனும் யாகம் செய்கிறான்”, என்பது முரணாகிவிடும். இப்படியாக உத்கீத உபாஸனம் யாகங்களின் அங்கம் அல்ல என்று கொள்ளும்போது, யாகத்தினுடைய பலம் இதற்குப் பலமாகாது என்று உணரலாம். ஆக உத்கீத உபாஸனத்தின் பலன் என்ன என்று காணும்போது, ராத்ரி ஸத்ர யாகம் என்பதன் பலன் போன்றே ஆகிறது (ராத்ரி ஸத்ர யாகம் என்பது இரவில் இயற்றப்படும் ஒன்றாகும். இதனை இயற்றுபவர்கள் நிலையாக இருப்பார்கள் என்னும் அர்த்தவாதமே இதன் பலனாகக் கூறப்படுகிறது). இது போன்று இங்கு, அதிக வீர்யம் என்பதே பலனாக உள்ளதாகக் கொள்ள வேண்டும் (இதனை சாந்தோக்யம் - யதேவ வித்யயா கரோதி ததேவ வீர்யவததாம் பவதி - என்றது).

இங்கு அதிக வீர்யம் என்றால் என்ன என்று கேட்கலாம். வீர்யம் என்பது யாகத்தின் பலன், தடை இல்லாமல் வந்து சேர்வதற்கு உதவுவதாகும் - காரணம் ஒரு யாகத்தின் பலன் என்பது, மற்றொரு வலிய கர்மபலன் காரணமாகத் தடைபட்டுவிட வாய்ப்பு உள்ளது. இத்தகைய தடை இல்லாமல் இருத்தலே தடை நீக்கம் என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட தடை நீக்கம் என்பது யாகம் அளிக்கின்ற ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்களை விட முற்றிலும் மாறுபட்டது என்று அறியவேண்டும். இதனையே சூத்திரத்தில் உள்ள ப்ருதக்க்ய ப்ரதிபந்த: பலம் - என்பது கூறுகிறது. ஆகவே - கோதோஹநேந பசு காமஸ்ய - என்று பசுவாகிய பலன் உபதேசிக்கப்படும் வரிகளில் உள்ளது போன்ற மற்ற பலன்களை அளிக்கும்

கர்மங்கள் இயற்றுபவர்கள் கூட, உத்கீத உபாஸனை என்பதை அங்கமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது கிடையாது.

தந்நிர்த்தாரணாநியமாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் -18 - ப்ரதாணாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அபஹத பாப்மத்வம் போன்ற பல குணங்களை உபாஸனை செய்யும்போது, தஹர ஆகாசம் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமும் உபாஸிக்கப்பட வேண்டும் என்று நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

3.3.42 ப்ரதாநவத் ஏவ தத் உக்தம்

பொருள் - மீண்டும் கூறுவது போல் கூறப்படவேண்டும், இப்படியே உரைக்கப்பட்டது.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் தஹரவித்யையில் (8-1-6) - தத்ய இஹ ஆத்மாநமநுவித்ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ச்ச ஸத்யாந் காமாந் - யார் ப்ரஹ்மத்தையும், அதன் நித்யமாக உள்ள கல்யாண குணங்களையும் உபாஸிக்கின்றார்களோ - என்று கூறப்பட்டது. இங்கு தஹராகாசமான பரமாத்மா முதலில் கூறப்பட்டு, அதன் பின்னர் அவனுடைய குணங்களும் விதிக்கப்படுகின்றன.

சந்தேகம் - பரமாத்மாவின் குணங்கள் அனைத்தும் உபாஸனம் செய்யப்படும்போது, தஹராகாசமாகிற பரமாத்மாவின் உபாஸனத்தையும் மறுபடி செய்யவேண்டுமா?

பூர்வபக்ஷம் - தஹராகாசம் எனப்படும் பரமாத்மா பாவங்கள் அற்ற தன்மை (அபஹதபாப்மத்வம்) முதலான குணங்களுடன் கூடியவனாக உள்ளான். அத்தகைய பரமாத்மாவை ஒருமுறை உபாசனம் செய்த பின்னர் மீண்டும், "குணங்களைக் கொண்டவன்", என்று தனியாக உபாஸனம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல, ஆவ்ருத்தி செய்யப்படுவது போன்று, மீண்டும் உபாஸிக்கப்பட வேண்டும். தஹராகாசமான பரமாத்மா, பாவங்கள் அற்றவன் போன்ற குணங்களைக் கொண்டவன், அவனே முதலில் உபாஸனை

செய்யப்படுகிறான் என்று முதலில் கூறப்படுவது உண்மையே ஆகும். ஆனால், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப உபாஸனத்தைக் காட்டிலும், அவன் மற்ற குணங்களுடன் உள்ளான் என்னும் உபாஸனம் வேறு என்று கொள்ள வேண்டும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - அபஹதபாப்மா விஜர: - பாவங்கள் அற்றவன், வயோதிகம் அற்றவன் - என்று மற்ற குணங்களுடன் கூடியவனாகவே கூறியது. ஆக இங்கு மற்ற குணங்களுடன் கூடியவன் என்பதால் உபாஸனை செய்யப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆகவே, அவன் இது போன்ற குணங்களுடன் கூடியவன் என்பது உபாஸிக்கப்படவேண்டும் என்பதால், முதலில் கூறப்பட்ட பரமாத்மா மீண்டும் உபாஸிக்கப்படவேண்டும் என்றாகிறது.

தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (2-3-6) - இந்த்ராய ராஜ்ஞே புரோடாசமேகாதசகபாலம் நிர்பவேத் இந்த்ராய ராஜாய இந்த்ராய ஸ்வராஜ்ஞே - பதினோரு கலங்கள் மூலம் ஒருவன் புரோடசம் என்ற அடையை இந்த்ரனுக்கு அளிக்கவேண்டும், இந்த்ரன் உயர்ந்த அரசன், இந்த்ரன் அனைத்தையும் ஆள்பவன் - என்றது. இங்கு இந்த்ரன் ஒருவனாக உள்ளபோதிலும், அவன் மட்டுமே அரசன் முதலான தன்மைகளால் உணர்த்தப்பட்ட போதும், ஒவ்வொரு தன்மைகளுடன் கூறப்படும் அவன் ஸ்வரூபம் வெவ்வேறு என்பதால், இது போன்று வெவ்வேறு உபாஸனங்கள் இந்த்ரனைக் குறித்து ஆவ்ருத்தியில் கூறப்படவேண்டும். இதனை பூர்வ மீமாம்ஸையில் உள்ள ஸங்கர்ஷகாண்டம் - நாநா வா தேவதா ப்ருதக்த்வாத் - வெவ்வேறாக ஸ்வரூபம் உள்ளதால் தேவதைகள் வெவ்வேறே ஆகும் - என்றது.

ப்ரதாநாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் -19 - லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - நாராயணாநுவாகம் என்பது ப்ரஹ்ம வித்யைகளின் மூலம் உபாஸிக்கப்படும் பரம்பொருள் எந்த தேவதை என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே உள்ளது என்று நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

3-3-42 லிங்கபூயஸ்த்வாத் தத் ஹி பலீய: தத் அபி

பொருள் - அடையாளங்கள் என்று விளங்கும் வரிகள் வலிமையாக உள்ளன, இது முன்பும் கூறப்பட்டது.

விஷயம் - தைத்திரீய நாராயணவல்லியில் தஹரவித்யை கூறப்பட்டு, அதன் பின்னர் (13-1) - ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம் விச்வாஷம் விச்வ சம்புவம் விச்வம் நாராயணம் தேவம் அக்ஷரம் பரமம் பதம் - யார் ஆயிரம் தலைகளுடன் உள்ளானோ, தெய்வமாக உள்ளானோ, யாருடைய கண்கள் அனைத்தையும் காண்கின்றனவோ, யார் இந்த உலகிற்கு நன்மை அளிக்கிறானோ, இந்த உலகமாகவே யார் உள்ளானோ, யார் நாராயணன் என்பவனோ, யார் ஸ்வாமியாக உள்ளானோ, யார் மாறாமல் உள்ளானோ, யார் மிகவும் உயர்ந்தவனாக உள்ளானோ - என்று கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து (13-2) - ஸோ அக்ஷரம் பரம: ஸ்வராட் - அவனே உயர்ந்தவன், சுதந்திரமானவன் - என்று முடிக்கப்பட்டது.

சந்தேகம் - இந்த வரிகளின் மூலம் இதற்கு முந்தைய வித்யையான தஹர வித்யையின் உபாஸனைப் பொருள் மீண்டும் கூறப்படுகிறதா அல்லது வேதாந்தத்தில் உள்ள அனைத்து வித்யைகளிலும் இதுவே உபாஸனைப் பொருள் என்று உணர்த்தப்படுகிறதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - தஹர வித்யையில் கூறப்படும் உபாஸனைப் பொருளே இங்கு மீண்டும் கூறப்பட்டது என்பதே சரியான வாதமாகும். எப்படி? இரண்டும் ஒரே ப்ரகரணத்தில் (context) உள்ளன. இதற்கு முந்தைய அநுவாகத்தில் தஹர வித்யையே கூறப்பட்டது என்பதை, (12-3) - தஹரம் விபாப்மம் பரவேச்ம பூதம் யத் புண்டரீகம் புரமத்ய ஸம்ஸ்த்தம் தத்ர அபி தஹரம் ககநம் விசோகஸ் தஸ்மிந் யதந்தஸ் தத் உபாஸிதவ்யம் - பரமாத்மா இருக்கும் இடமாகிய உபாஸகனின் உடலில் உள்ளதும், மிகவும் சிறியதும், தோஷங்கள் அற்றதும், பரமாத்மாவின் இடமாக உள்ளதும் ஆகிய இதயம் என்னும் தாமரையில், அதனை விட மிகவும் சிறியதாக, அபஹதபாப்மத்வம் போன்ற பாவங்கள் அற்ற தன்மைகள் கொண்டதாக, ஆகாசம் போன்ற அளவிட இயலாததாக உள்ள பரம்பொருள் மற்றும் அதன் குணங்களை உபாஸிக்க வேண்டும் - என்று கூறப்பட்டது. இந்த அநுவாகத்திலும் (13-2) - பத்மகோச ப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயஞ்சாப்யதோமுகம் - தலைகீழாக உள்ள தாமரை போன்ற இதயம் - என்று தாமரை போன்ற இதயம் படிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் நாராயணாநுவாகம் என்பது தஹர வித்யையின் உபாஸனைப் பொருள் எது என்பதை உணர்த்துவதாகவே உள்ளது எனலாம்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. இங்கு கூறப்படும் உபாஸனைப் பொருள், மற்ற பல வித்யைகளிலும் கொள்ளத்தக்கது என்பதை உணர்த்தும் வகையில் நாராயணாநுவாகத்தில் பல அடையாள வரிகள் உள்ளன. எப்படி என்றால் - பல வித்யைகளிலும் அக்ஷரம், சிவன், சம்பு, பரப்ரஹ்மம், பரஞ்சோதி, பரதத்வம்,

பரமாத்மா போன்ற பதங்களால் உணர்த்தப்படும் உபாஸனைப் பொருளானது, நாராயணாநுவாகத்தில் அதே பதங்களால் கூறப்பட்டு, அத்தகைய உபாஸனைப் பொருள் நாராயணனே ஆவான் என்று உணர்த்தப்பட்டது. பல வித்யைகளில் உபாஸனைப் பொருளை உணர்த்தும் பதங்கள் அனைத்தையும் கூறி, அந்தப் பதங்கள் அனைத்தும் நாராயணனையே குறிப்பிடுகின்றன என்று இங்கு காணப்படும் பல வரிகளால் உணர்த்தப்படுகிறது. நாராயணனே அனைத்து வித்யைகளிலும் உபாஸிக்கப்படும் பரம்பொருள் என்றும், ஸ்தூலமாக இல்லாதவன் போன்ற தன்மைகளுடன் ஆனந்தம் முதலான குணங்கள் கொண்டவன் என்றும் அவனைப் பற்றிக் கூறி, அவனே பரமாத்மா என்று விதிப்பதில் இந்த வரிகள் அடையாளங்கள் ஆகின்றன. இங்கு லிங்கம் என்ற பதம் “அடையாளம்” என்ற பொருளில் உள்ளது. அதாவது, அடையாளம் காட்டுவதாக உள்ள வரிகள் பல உள்ளன என்று கருத்து. பூர்வபக்ஷி கூறிய ப்ரகரணத்தை விட இந்த வரிகள் வலிமையானவை ஆகும். இந்தக் கருத்து பூர்வமீமாம்ஸையில் (3-3-14) - ச்ருதி லிங்க வாக்ய ப்ரகரண ஸ்தான ஸமாக்யாநாம் ஸமவாயே பாரதௌர்பல்யம் அர்த்த விப்ரகர்ஷாத் - ச்ருதி, அடையாளம், வாக்கியம், ப்ரகரணம் (context), இடம், பெயர் போன்ற பலவற்றில் முன்னதைக் காட்டிலும் பின்னது வலிமை குறைந்து உள்ளது, காரணம் அவை ஒவ்வொன்றும் பொருளை விட்டு அதிக தூரத்தில் உள்ளதால் - என்றது (இங்கு வாக்கியம் என்பதற்குப் பின்னரே ப்ரகரணம் உள்ளது காண்க).

பூர்வபக்ஷம் - அப்படி என்றால் நாராயணாநுவாகத்தில் (13-2) - பத்மகோச ப்ரதீகாசம் - தலைகீழாக உள்ள தாமரை - என்று எது கூறப்பட்டது? இது தஹர வித்யைக்கு அடுத்து உள்ளது அல்லவா? இதனால் இந்த வரியானது தஹர வித்யையின் உபாஸனைப் பொருளைக் கூறுகிறது என்று ஆகிறது அல்லவா?

ஸித்தாந்தம் - கூறுவோம். அப்படி அல்ல. பல ப்ரமாணங்கள் மூலம் குறிப்பிட்ட வஸ்துவே அனைத்து வித்யைகளிலும் உபாஸனைப் பொருளாக உள்ளது, குறிப்பிட்ட வரிகளே (நாராயணாநுவாகம்) இதனை உணர்த்துவதாக உள்ளது என்று அறியலாம். ஆகவே இந்த வரிகளின் மூலம் தஹர வித்யையிலும் அதே வஸ்துவான நாராயணனே உபாஸனைப் பொருள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

பூர்வபக்ஷம் - ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் என்று உள்ள பதங்கள் இரண்டாம் வேற்றுமையில் உள்ளதால், மேலே உள்ள உபாஸனை இங்கும் தொடர்ந்து, இவை தஹரனைக் கூறுவதாகவே கொள்ளலாம் அல்லவா?

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். நாராயணாநுவாகம் (12-3) - தஸ்மிந் யதந்தஸ்த்துபாஸிதவ்யம் - என்பதில் உள்ள க்ருத் என்பது (உபாஸிதவ்ய என்பதில்

உள்ள தவ்ய என்பதே க்ருத் எனப்படும்), உபாஸனை செய்வனதுடன் தொடர்பு கொண்டு கூறப்பட்டதால், உபாஸனைப் பொருளைப் பற்றிய செயல்களே இங்கு கூறப்பட்டது எனலாம். இப்படி உள்ளபோது, இந்த உபாஸனைப் பொருளுக்கு இரண்டாம் வேற்றுமை கூறுவது பொருந்தாது. மேலும் விச்வமேவேதம் புருஷ:, தத்வம் நாராயணபர: போன்ற வரிகளில் முதல் வேற்றுமை உள்ளதையே காணலாம். இதன் மூலம் ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் போன்றவையும் முதல் வேற்றுமையில் உள்ளது என்றே கொள்ளவேண்டும். மேலும் நாராயணனே உயர்ந்த பரம்பொருள் என்றும், அவனே அனைத்து வித்யைகளிலும் உபாஸனைப் பொருளாக உள்ளான் என்றும், இதன் காரணமாகவும் இரண்டாம் வேற்றுமையில் உள்ளதாகக் கருதப்படும் அனைத்தும் முதல் வேற்றுமையே என்றும் கூறுவதற்குக் கீழே உள்ள பல வரிகள் சான்றாக உள்ளன:

- நாராயணாநுவாகம் (13-1) - அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: - அனைத்தின் உள்ளும் புறமும் நாராயணனே பரவி உள்ளான்.
- நாராயணாநுவாகம் (13-2) - தஸ்யாச்சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்தர: சோக்ஷர: பரமஸ் ஸ்வராட் - அக்னியின் நடுவில் பரமாத்மா உள்ளான்; அவனே நான்முகன், சிவன், இந்திரன், அக்ஷரம், உயர்ந்தவன், சுதந்திரமானவன்.

ஸிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 33)

மஹாவிச்வாசம்

மூலம் - மஹாவிச்வாஸம் ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸாத் அபீஷ்டோபாய கல்பநம் என்கிறபடியே அணியிடாத அநுஷ்டாந ஸித்தர்த்தமுமாய்ப் பின்பு நிர்பரதைக்கும் உறுப்பாயிருக்கும்.

விளக்கம் - எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லாத மஹாவிச்வாஸம் என்பது ப்ரபத்திக்கு மிகவும் அவசியமானதாகும். இத்தகைய மஹாவிச்வாஸம் என்பதே ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் நம்மைப் பற்றிய கவலை கொள்ளாதல், நம்மைக் காத்துக் கொள்ள நாமே முயலுதல் போன்ற செயல்களில் இருந்து நம்மை விடுவிக்கிறது. இதனை லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-77) - மஹாவிச்வாஸம் ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸாத் அபீஷ்டோபாய கல்பநம் - எம்பெருமான் ரக்ஷிப்பான் என்னும் நம்பிக்கை காரணமாக, எம்பெருமானை உபாயமாகக் கொள்ளும் பயன் கிட்டுகிறது - என்றது.

கோப்த்ருத்வ வாரணம்

மூலம் - ஸ்வரூபாநுசித புருஷார்த்தங்கள்போலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அபவர்க்கமும் புருஷார்த்தமாம்போது புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்க வேண்டுகையாலே இங்கு கோப்த்ருத்வ வரணமும் அபேக்ஷிதம். நன்றாயிருப்பது ஒன்றையும் இப்புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடாதபோது புருஷார்த்தங் கொடுத்தானாகானிறே. ஆகையாலேயிறே அப்ரார்த்திதோ ந கோபாயேத் என்றும், கோப்த்ருத்வ வரணம் நாம ஸ்வாபிப்ராய நிவேதநம் என்றும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - மோசடி என்பது நம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற குறிக்கோளாக உள்ளது. ஆனால், அதனை ஒரு புருஷார்த்தமாக விரும்பும்போது, மற்ற புருஷார்த்தங்கள் போன்று அதனையும் வேண்டியே பெற வேண்டியதாகிறது. இப்படியாக மோசடி என்பது யார் ஒருவன் அதனை வேண்டுகிறானோ அவனுக்கு மட்டுமே அளிக்கப்படுவதால், காப்பாற்றவேண்டும் என்பதும் வேண்டியே நிற்க வேண்டியதாகிறது. எந்த ஒரு நல்ல பொருளும், அதற்காக வேண்டாமல் அளிக்கப்படுவதில்லை. ஆக புருஷன் கேட்காதபோது மோசடி என்னும் புருஷார்த்தம் அளிக்கப்படுவதில்லை. இதனை லக்ஷ்மீ தந்திரம் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறுகிறது:

- 17-72 - அப்ரார்த்திதோ ந கோபாயேத் - கேட்கப்படாமல் எந்த ரக்ஷகமும் அளிக்கப்படுவதில்லை.
- 17-78 - கோப்த்ருத்வ வரணம் நாம ஸ்வாபிப்ராய நிவேதநம் - நமது மனதில் உள்ளதை எம்பெருமானிடம் தெரிவித்தலே கோப்த்ருத்வ வரணம்.

மூலம் - இப்படி இவ்வைந்தும் இவ்வித்யாநுஷ்டாந காலத்தில் உபயுக்தங்களாகையால் இவை இவாத்மநிசேஷபத்துக்கு அவிநாபூத ஸ்வபாவங்கள்.

விளக்கம் - இப்படியாக மேலே உள்ள ஐந்தும் ப்ரபத்தியின்போது உதவியாக உள்ளதால், இவை ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்வதற்கு இன்றியமையாதவை ஆகும்.

த்ரிஜடா சரணாகதி நிருபணம்

மூலம் - இவ்வர்த்தம் பிராட்டியை சரணமாகப் பற்ற வாருங்கள் என்று ஸாத்த்விக ப்ரக்ருதியான த்ரிஜடை ராக்ஷஸிகளுக்குச் சொல்லுகிற வாக்யத்திலும் காணலாம். ததலம் க்ரு ஸ்வாக்யைர்வ: என்று ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் சொல்லப்பட்டது. ஸாந்த்வமேவாபி தீயதாம் என்கையாலே மந:பூர்வமாகவல்லது வாக்ப்ரவ்ருத்தியில்லாமையாலே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் ஆக்ருஷ்டமாயிற்று. ராகவாத்தி பயம் கோரம் ராக்ஷஸாநாமுபஸ்திதம் என்று போக்கற்று நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகையாலே அதிகாரமான ஆகிஞ்சந்யமும் அதினுடைய அநுஸந்தாநமுகத்தாலே வந்த கர்வஹாந்யாதிருபமாய் அங்கமான கார்ப்பண்யமும் சொல்லிற்றாயிற்று. அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத்

என்கையாலும் இத்தை விவரித்துக் கொண்டு அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத் ராசுஷஸீகணம் என்று திருவடி அநுவதிக்கையாலும், பெருமாள் ஒருத்தனை நிக்ரஹிக்கப் பார்க்கிலும் அவர் சீற்றத்தையாற்றி இவள் ரசுஷிக்க வல்லவளாகையாலே ரசுஷிஷ்யதீதி விச்வாஸம் சொல்லப்பட்டது. அபியாசாம வைதேஹீம் ஏதத்தி மம ரோசதே, பர்த்ஸிதாமபி யாசத்வம் ராசுஷஸ்ய: கிம் விவசுஷயா என்கையாலே கோப்த்ருத்வ வரணம் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த கருத்துக்கள், சிறந்தவளான த்ரிஜடை என்னும் அரக்கி, மற்ற அரக்கிகளிடம், "சீதையைச் சரணம் என்று பற்றுங்கள்", எனக் கூறுவதன் மூலம் வெளிப்படுகிறது. இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணலாம்:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-42) - ததலம் க்ரூ ஸ்வாக்யைர்வ: - உங்கள் கொடிய சொற்களை நிறுத்துங்கள் - என்பதன் மூலம் எம்பெருமானுக்கு ஏற்காதவற்றைத் தள்ளும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் சொல்லப்பட்டது.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-42) - ஸாந்த்வமேவாபி தீயதாம் - ஸமாதானம் உண்டாக்கும் சொற்களை மட்டுமே கூறுங்கள் - என்பதன் மூலம் எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கும் ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் சொல்லப்பட்டது. மனதில் இத்தகைய நிலை உண்டானால் மட்டுமே சொற்கள் இது போன்று வெளிவரும்.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-45) - ராகவாத்தி பயம் கோரம் ராசுஷஸாநாமுபஸ்திதம் - இராமன் மூலமாக அரக்கர்களுக்கு கொடிய பயம் உண்டானது - இதன் மூலம் அரக்கர்கள் வேறு கதியில்லாமல் நிற்பது என்ற நிலை கூறப்பட்டதால், இங்கு ஆகிஞ்சந்யம் சொல்லப்பட்டது. இதன் மூலம் கார்ப்பண்யமும் உணர்த்தப்பட்டது. எப்படி என்றால், தங்களது கதியற்ற நிலைய உணர்ந்த அரக்கர்கள் தாங்களாகவே தங்கள் கர்வம் முதலானவற்றைக் கைவிடுவார்கள், இதுவே ஓர் அங்கமான கார்ப்பண்யத்திற்கு இட்டுச் செல்லும்.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-43) - அலமேஷா பரித்ராதும் ராசுஷஸ்யோ மஹதோ பயாத் - அரக்கிகளே! இராமன் மூலமாக உண்டாகும் பயத்திலிருந்த இவள் (சீதை) நம்மைக் காக்கும் சக்தி

உடையவள் - என்று கூறப்பட்டது. இதே கருத்தை அனுமன், ஸுந்தரகாண்டம் (58-91) - அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத் ராக்ஷஸீகணம் - இராகவனிடமிருந்து அரக்கிகளைக் காப்பாற்றும் திறன் உடையவள் இவள் - என்று மீண்டும் கூறியது காண்க. இதன் மூலம் எம்பெருமான் ஒருவனைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருந்தாலும், அந்தக் கோபத்தை மாற்றி, கண்டிப்பாகக் காப்பாற்றுவாள் என்னும் மஹாவிச்வாஸம் சொல்லப்பட்டது.

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-44) - அபியாசாம வைதேஹீம் ஏதத்தி மம ரோசதே, பர்த்ஸிதாமபி யாசத்வம் ராக்ஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷயா - சீதையிடம் நாம் அபயம் என்று விண்ணப்பம் செய்வோம். இதுவே எனக்கு (த்ரிஜடை) சரியாகப்படுகிறது. உங்களால் அச்சுறுத்தப்பட்டவளாக இருந்தாலும், அவளை நீங்கள் ப்ரார்த்தனை செய்யுங்கள். அவள் காப்பாற்றுவாளோ என்ற ஐயமே அவசியம் இல்லை. அத்தகைய ஐயம் வீணே ஆகும் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் கோபத்ருத்வ வரணம் கூறப்பட்டது.

மூலம் - இவ்வைந்துக்கும் அங்கியான ஆத்ம நிசேஷம், ப்ரணிபாத ப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா என்று ப்ரஸாத காரணவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரணிபாத சப்தத்தாலே விவக்ஷிதமாயிற்று. ஆகையால் ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுத: என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இங்கே பூர்ணம்.

விளக்கம் - ஆத்மசமர்ப்பணம் என்னும் அங்கியானது மேலே உள்ள ஐந்து அங்கங்களுடன் உள்ளதை ப்ரணிபாதம் (தலை வணங்குதல்) என்ற பதம் கூறுகிறது. இந்தப் பதம் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் கருணை உண்டாகக் காரணம் என்ன என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. இதனை இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-45) - ப்ரணிபாத ப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா - ஜனகனின் திருமகளான சீதை நீங்கள் அவளிடம் செய்த ப்ரபத்தியால் உங்களுக்குக் கருணை செய்பவளாக உள்ளாள் - என்றது. ஆக, லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-74) - ந்யாஸ: பஞ்சாங்கம் ஸம்யுத: - ந்யாஸம் ஐந்து அங்கங்கள் கொண்டது - என்னும் கருத்துத் த்ரிஜடையின் சரணாகதியில் பூர்ணமாக வெளிப்படுகிறது.

மூலம் - இப்படி உபதேசிக்க ராக்ஷஸிகள் விலக்காதமட்டே பற்றாசாகப் பிராட்டி தன் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே பவேயம் சரணம் ஹி வ: என்று அருளிச் செய்தாள். இப்பாசரம் ஸஹ்ருதமாய் பலபர்யந்தமானபடியை,

மாதர் மைதிலீ ராஷஸீ: த்வயி ததைவ ஆர்த்ராபராதா: த்வயா
ரஷஸந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா

என்று அபியுக்தர் வெளியிட்டார்கள். இவ்விடத்தில் த்ரிஜடையுடைய ஆத்மாத்மீய பரஸமர்ப்பணத்திலே அவர்களுக்குப் பிறவித் துவக்காலே நம்மவர்களென்று கண்ணோட்டம் பிறக்கும் ராஷஸிகளும் அந்தர்பூதைகள். அப்படியே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடு கூட வந்த நாலு ராஷஸரும் அவருடைய உபாயத்திலே அந்தர்பூதர்.

விளக்கம் - இப்படியாக த்ரிஜடை கூறியதை அரக்கிகள் மறுக்கவில்லை. இப்படியாக இவர்கள் "சரணம் அடைகிறோம்" என்று வெளிப்படையாக கூறாத போதிலும், த்ரிஜடை கூறியதை மறுக்காமல் இருந்த காரணத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு, தனது அளவு கடந்த அன்பு மற்றும் கருணை காரணமாக சீதை, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (58-90) - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - நான் உங்களுக்கு அடைக்கலமாக இருக்கிறேன் - என்றாள். இப்படியாக சீதை தனது மனப்பூர்வமாக கூறியதும், அதன் பலனையும் பராசரபட்டர் ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் (50) - மாதர் மைதிலீ ராஷஸீ: த்வயி ததைவ ஆர்த்ராபராதா: த்வயா ரஷஸந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா - தாயே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனது நாயகனாக உதித்த இராமன் தன்னைச் சரணம் என்று புகுந்த விபீஷணனையும், காகம் ஒன்றையும் மட்டுமே காப்பாற்றினான். நீயோ, பல தவறுகள் இழைத்த அரக்கிகளை, அவர்கள் உன்னிடத்தில் "சரணம்" என்று புகாமலேயே காப்பாற்றினாய். இப்படியாக இராமனின் புகழ் சற்றுத் தாழ்ந்ததே ஆகும் - என்றார். த்ரிஜடையின் இந்தச் சரணாகதியில், த்ரிஜடையின் பாதுகாப்பு, அவளுடன் பிறந்த அரக்கிகளின் பாதுகாப்பு ஆகிய பலவும் அடக்கம் ஆகும். இது போன்று விபீஷணனுடன் வந்த நான்கு அரக்கர்களுக்கும் விபீஷணனின் சரணாகதி பொருந்தும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுஷ்டுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 33)

189. ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைதமானால் கடுகப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

அவதாரிகை - "ஆனால், ஸுசகத்வாதிகளாலே ராகப்ராப்தமான இதுக்கு விதிதான் வேணுமோ?", என்ன அருளிச்செய்கிறார் - ராகப்ராப்தமான - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த உபாயம் மிகவும் சுலபமாக உள்ளதால் அனைவராலும் எளிதாக விரும்பப்படுவதாக இருக்கிறது. அப்படி உள்ளபோதும், இதனை "செய்துதான் ஆக வேண்டும்" என்று விதிப்பதன் மூலம் கூறப்படவேண்டுமோ? என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது போக்யதையாலே ராகப்ராப்தமான சஹீரத்தைப் பித்த ரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதித்தால் சீக்ரமாகக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமாபோலே உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலக்ஷண்யத்தாலே சேதநனுடைய ராகத:ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரியென்னும் விதி ப்ரயுக்தமுமானால் சீக்ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே - என்கை.

விளக்கம் - பால் இயல்பாகவே சுவையானது ஆகும். அப்படிப்பட்ட அதனை பித்த நோய்க்கு மருந்தாகக் கொடுத்தால் அதனை மிகவும் வேகமாக விழுங்கிவிடுவது இயல்பே ஆகும். இது போன்று, இந்த உபாயம் மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாக இருப்பதால் அனைவராலும் விரும்பப்படுகிறது. அப்படி உள்ளபோது

இந்த உபாயத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தும்போது இதனை எளிதாகப் பின்பற்றுவதற்கு ஏதுவாகிறது.

190. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்.

அவதாரிகை - இனி இதுக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, பூர்வார்த்த பதஸங்கையை அருளிச்செய்கிறார் - இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம் - என்று.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை ஒவ்வொரு பதமாக அருளிச் செய்யும் பொருட்டு, இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள பதங்களின் எண்ணிக்கையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

191. ஸர்வதர்மாந் - எல்லா தர்மங்களையும்.

அவதாரிகை - அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - ஸர்வ தர்மாந் - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - எல்லா தர்மங்களையும் - என்று.

விளக்கம் - முதல் பதமான ஸர்வதர்மாந் என்பதன் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

192. தர்மமாவது - பலஸாதநமாயிருக்குமது.

அவதாரிகை - இதுதான் தர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸப்தமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாயி ருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் அர்த்தம் அருளிசெய்வதாக, ப்ரதமம் தர்ம லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் - தர்மமாவது பலஸாதநமாயிருக்குமது - என்று.

விளக்கம் - இந்தத் தொடரானது தர்மம், பன்மையில் முடிதல் மற்றும் ஸர்வ என்று மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டது. இந்த மூன்றின் பொருளை விளக்கும் பொருட்டு, தர்ம என்பதன் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

193. இங்கு சொல்லுகிற தர்மசப்தம் த்ருஷ்ட பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ஷ பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - தர்ம ஸப்தம் த்ருஷ்டபல ஸாதநத்திலும் வ்யாப்தமாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் - இங்குச் சொல்லுகிற தர்ம சப்தம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தர்ம என்பது ஒரு பலனை அடையவைக்கும் வழியாகும். ஆகையால், தர்ம என்ற பதம் உலக விஷயங்களை அடைவிக்கும் மார்க்கமாகவும் உள்ளதால், இங்கு அவற்றைக் கூறவில்லை என்று தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பூர்வோபாயங்கள் தன்னை உபதேசிக்கிறபோதே த்ருஷ்டபல ஸாதநங்கள் வ்யாவ்ருத்தங்களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரக்ரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தர்ம சப்தம் புத்ரபச்வந்தாதி ஐஹிகமாயும், ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயும் இருந்துள்ள த்ருஷ்ட பலங்களுக்கு ஸாதநங்களானவற்றைச் சொல்லுகையின்றிக்கே, பகவத் ப்ராப்தி ரூபமான மோக்ஷ பலத்துக்கு ஸாதநமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது என்கை.

விளக்கம் - மற்ற உபாயங்களை உபதேசிக்கும்போது, உலக விஷயங்களை அடைவதற்குச் ஸாதனமாக உள்ளவை விலக்கப்பட்டன. இங்கு கூறப்படுவது மோக்ஷத்திற்கான உபாயங்கள் மட்டுமே ஆகும். இதனால், இங்கு உள்ள தர்ம என்னும் பதம் புத்திரன், பசு போன்ற உலக விஷயங்களை அடையும் ஸாதனங்களையோ, ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றை அடைய உதவும் ஸாதனங்களையோ குறிக்கவில்லை. மாறாக இந்தப் பதம் எம்பெருமானை அடைய உதவும் வழியான மோக்ஷத்திற்கான ஸாதனங்களை மட்டுமே கூறுவதாக உள்ளது என்று கருத்து.

194. அவைதான் - ச்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது - என்கிறது.

அவதாரிகை - இனி மேல் பஹுவசநார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவைதான் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸர்வதர்மாந் என்று பன்மையில் கூறுவதன் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அந்த மோக்ஷபல ஸாதநங்கள்தாம் உபப்ரும்ஹ்ய உபப்ரும்ஹணங்களாயிருந்துள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே விஹிதங்களாய்க் கொண்டு அநேகங்களாய் இருக்கையாலே தர்மாந் என்று பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

விளக்கம் - மோக்ஷத்தைப் பலனாக அளிக்கவல்ல ஸாதனங்கள் ச்ருதிகளிலும், ஸ்ம்ருதிகளிலும் பல கூறப்பட்டுள்ளதால், தர்மாந் என்று பன்மையில் அருளிச் செய்கிறார்.

195. அவையாவன - கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்களும், அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, தேசவாஸம், திருநாம ஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கொரிகை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாய புத்த்யா செய்யுமவையும்.

அவதாரிகை - அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - அவையாவன - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படி பலவாக உள்ள ஸாதனங்கள் எவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய: தஸ்மாத் அஸக்தஸ்ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர என்று ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமாக உக்தமான கர்மயோகமும், ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே, ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வ கர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாந யோகமும், பக்த்யா த்வநந்ய்யாசக்ய:, மந்மநா பவ மத் பக்த: இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்ம ஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமும் ஆகிற இவையும், ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்

ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: த்யாக்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி ஸோர்ஜூந என்று விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வமான பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதாநமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம், ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருத க்ருத்யச்ச பாரத என்று அபிமத பல லாபத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாக்குமென்கிற புருஷோத்தம வித்யை, தேசோயம் ஸர்வகாம துக் என்று ஸர்வகாம பல ப்ரதமாகச் சொல்லுகிற புண்ய சேஷத்ர வாஸம், ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் என்று ஸர்வ பாப விமோசந பூர்வகமான பகவத் ப்ராப்தியைப் பலமாகச் சொல்லுகிற திருநாம ஸங்கீர்த்தநம், க்ருதேந வாத தைலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந நர: விஷ்ணவே விதிவத் பக்த்யா தஸ்ய புண்ய பலம் ச்ருணு விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்நிப: ஜ்யோதிஷ்மதா விமோநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே என்று பாப நிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்கெரிக்கை, அப்படி விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதந புத்த்யா செய்யப்படுமவையும் - என்கை.

விளக்கம் - பலவாக கூறப்பட்ட தர்மங்கள் கீழே உள்ளன.

- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (3-19) - கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய: - கர்மத்தினால் ஜனகன் போன்றவர்கள் ஸித்தி அடைந்தனர் - என்று மோசுஷத்திற்கு உபாயமாகக் கர்ம யோகம்; தஸ்மாத் அஸக்தஸஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர -ஆகவே பற்று இல்லாத கர்மத்தைச் செய்வாயாக - என்றும் கூறுப்பட்டது.
- கீதை (4-33) - ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே - அனைத்தும் ஞானத்தில் முடிகின்றன; கீதை (4-37, 4-38) - ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வ கர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா - இந்த உலகத்தில் ஞானத்தைப் போன்று தூய்மைப்படுத்தவல்லது ஏதும் இல்லை, ஞானம் என்னும் நெருப்பு அனைத்து கர்மங்களையும் எடுத்துவிடுகிறது - என்றும் கூறுவதன் மூலம் கர்மயோகத்தினால் அடையப்படும் ஞானயோகம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.
- கீதை (11-54) - பக்த்யா த்வநந்ய்யாசக்ய: - பலனை எதிர்பாராத பக்தி மூலம் நான் அறியப்படுகிறேன் - என்றும், கீதை (9-34) - மந்மநா பவ மத் பக்த: - என்னிடம் மனதை வைத்து, பக்தியுடன் இருப்பாய் - என்றும் கூறுவதன் மூலம், கர்மம் மற்றும் ஞானயோகத்தால் விளையும் பக்தியோகம் கூறப்பட்டுள்ளது.

- கீதை (4-9) - ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத்: த்யாக்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜூந - யார் என்னுடைய தெய்வீகமான பிறப்பு மற்றும் நிலைகளை உண்மையாக அறிகிறானோ அவன், உடலைக் கைவிட்ட பின்னர் வேறு பிறவி அடைவதில்லை, அவன் என்னையே அடைகிறான் - என்பதன் மூலம் எம்பெருமானின் திருஅவதார ரஹஸ்யத்தை அறிவதன் மூலம், எம்பெருமானை அடையும் தடைகள் விலகுகின்றன என்று உணர்த்தப்பட்டது.
- கீதை (15-20) - ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருத க்ருத்யச்ச பாரத - நானே புருஷோத்தமன் என்பதை அறிந்து கொண்டால், ஒரு மனிதனுக்கு நல்ல அறிவும் இயற்ற வேண்டிய கடமைகளை இயற்றிவிட்டான் என்ற நிலைமையும் உண்டாகும் - என்பதன் மூலம், ஒருவன் ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும் என்ற விதியை முடித்தவனாக்கும் தன்மை, கண்ணனே பரம்பொருள் என்று அறிவதன் மூலம் நடக்கிறது என்று உணர்த்தப்பட்டது.
- கருட புராணம் - தேசோயம் ஸர்வகாம துக - இந்த இடம் (திருவரங்கம்) அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றும் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் புண்ணிய தேசத்தில் இருப்பது என்பது ஒருவனது விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதாக உணர்த்தப்பட்டது.
- மஹாபாரதம் - ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் - வாஸுதேவனை அடைந்தவன் அனைத்து பாவங்களில் இருந்து நீங்கியே, தனது ஸ்வரூபம் பெற்று பரம்பொருளை அடைகிறான் - என்றது. இதன் மூலம், அனைத்து பாவங்கள் விலகுதல், அதன் பின்னர் எம்பெருமானை அடைதல் என்பது எம்பெருமானின் திருநாமத்தின் மூலம் கிட்டும் பலன் என்று உணர்த்தப்பட்டது.
- நாரஸிம்ஹ புராணம் (33-27) - க்ருதேந வாத தைலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந் நர: விஷ்ணவே விதிவத் பக்த்யா தஸ்ய புண்ய பலம் ச்ருணு விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்நிப: ஜ்யோதிஷ்மதா விமோநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே - யார் ஒருவன் சாஸ்திரத்தில் கூறியபடி மிகுந்த அன்புடன் நெய் அல்லது எண்ணெய் கொண்டு மஹாவிஷ்ணுவுக்கு விளக்கு ஏற்றுகிறானோ அவன் பெறக் கூடிய புண்ணியத்தின் பலனைக் கேட்பாயாக. அவன் அனைத்து பாவங்களும் நீங்கப்பெற்று, ஆயிரம் சூரியன்களுக்கு சமமான தேஜஸ் அடைந்து,

ஒளியுடன் கூடிய விமானத்தில் ஏறி, விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான் - என்றது. இதன் மூலம் பாவங்கள் விலகி எம்பெருமானை அடைவதற்கு விளக்கு ஏற்றுதல் என்பது உபாயமாக கூறப்பட்டது. இது போன்று எம்பெருமானின் விக்ரஹம் மீது திருமாலைகளைச் சூட்டுதல் என்பது பாவங்களை விலக்கி, எம்பெருமானை அடைய வைப்பதாகும்.

இப்படியாக மேலே உள்ள அனைத்தும் பலவிதமான ஸாதனங்கள் ஆகும்.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருக்குறுந்தாண்டகம்

(பாகம் - 6)

14. காவியை வென்ற கண்ணார் கலவியே கருதி நாளும்

பாவியேனாக எண்ணி அதனுள்ளே பழுத்து ஒழிந்தேன்

தூவிசேர் அன்னம் மன்னும் சூழ்புனல் குடந்தையானைப்

பாவியேன் பாவியாது பாவியேன் ஆயினேனே.

பொருள் - கருநெய்தல் மலர்களைத் தோற்கடிக்கச் செய்வது போன்ற கண்களைக் கொண்ட பெண்களுடன் சேர்வதையே எண்ணி, எப்போதும் கொடுமையான பாவங்களைச் செய்வதையே நினைத்து, அந்தப் பாவம் என்ற ஆழமான குழியில் நான் மூழ்கி மறைந்தேன். அழகான சிறகுகளை உடைய அன்னப்பறவை ஒன்றாக வாழ்கின்ற நீர் நிலைகளால் சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையில் வாசம் செய்யும் ஆராவமுதனைக் காணாமல், மேலும் பாவத்தைச் செய்தேன். இப்படியாகப் பாவம் செய்தவர்களில் முன் வரிசையில் நிற்பவன் ஆனேன்.

வ்யாக்யானம் - (காவியையித்யாதி) - கருங்குவளையை வென்ற கண்ணார் கலவியே கருதி. எப்போதும், "அவர் தருங்கலவியே கருதி ஓடினேன்" என்னும்படியே அவர்கள் கலவியே கருதி. "நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன்" என்னும்படியே அதுக்கு எதிர்த்தட்டாக இத்தையே நினைத்து. (நாளும் பாவியேனாகவெண்ணி) - அநாதிகாலம் ஒரு ஸுக்ருதலேசமும் பண்ணாத மஹாபாபியாக மனோரதித்து. (அதனுள்ளே பழுத்தொழிந்தேன்) - சக்ரவர்த்தி வெண்கொற்றக்குடை நிழலிலே பழுத்தாற்போலவும், ஆழ்வார் உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தாற்போலவும்.

விளக்கம் - (காவியை) - கருங்குவளை மலரைத் தோற்கடிக்கச் செய்யும் கண்களைக் கொண்ட பெண்களின் சேர்த்தியை எண்ணி. இதனை எப்போதும் எண்ணி. பெரிய திருமொழி (1-1-1) - அவர் தரும் கலவியே கருதி - என்னும்படி அவர்களது இன்பத்தையே எண்ணி. பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-8) -

நினைந்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன் - என்னும்படி பகவத் விஷயத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள இந்த விஷயங்களை எண்ணி. (நாளும் பாவியேனாக எண்ணி) - எல்லையற்ற காலமாக நன்மை அளிக்கக்கூடிய எந்த ஒரு செயலையும் செய்யாமல், பாவியாக வேண்டும் என்று மனதால் எண்ணி, (அதனுள்ளே பழுத்து ஒழிந்தேன்) - தசரத சக்ரவர்த்தி வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் பல ஆண்டுகள் முதிர்ந்தது போன்றும், நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (58) - உனது பாலே போல் - என்பது போன்றும், பாவங்களில் நான் முதிர்ச்சி அடைந்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (தூவிசேரன்னம் மன்னும்) - சிறகையுடைய அன்னம் பிரியாதே வர்த்திக்கிற தேசம் ஹம்ஸ பரமஹம்ஸர் பிரியாதே வர்த்திக்கிற தேசம். (பாவியேன்) - வகுத்த விஷயம் அஸந்நிஹிதமாய் இழந்தேனோ? "வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்" என்றும், "பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்" என்றும் சொல்லுமாபோலவும் இழந்த நாளைக்கு துக்கங்கொண்டாடுகிறார். (பாவியாது) - நினையாது. (பாவியேனாயினேனே) - பாவிகளெண்ணுக்குச் சிறு விரலானேன். முன்பு பண்ணின பாபம் இதுவானால் இதுக்கு மேலும் பலிப்பது இங்ஙனையிறே. தீயதும் நல்லதும் கார்யகாரண பாவத்தாலேயிறே வருவது.

விளக்கம் - (தூவிசேர் அன்னம் மன்னும்) - அழகான சிறகை உடைய அன்னங்கள் பிரியாமல் வாழ்கின்ற இடம். பெரியாழ்வார் போன்றும், நாதமுநனி போன்றும் ஆளவந்தார் போன்றும் உள்ளவர்கள் பிரியாமல் வாழ்கின்ற திவ்யதேசம். (பாவியேன்) - என்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விஷயம் அருகில் இல்லாது போனதாலா நான் பகவத் விஷயத்தை இழந்தேன்? பெரிய திருவந்தாதி (82) - வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம் - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (16) - பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன் - என்றும் கூறியது போன்று இதுவரை பகவத் விஷயம் இழந்த காலத்தை எண்ணி வருந்துகிறார். (பாவியாது) - ஆராவமுதனை எண்ணாமல். (பாவியேன் ஆயினேனே) - பாவிகளை எண்ணத் தொடங்கினால், சிறுவிரல் கொண்டு முதலாவதாக எண்ணப்படுபவனாக உள்ளேன். பாவத்தின் பலனால், ஆராவமுதனை எண்ணாமல், இதன் பலனாக மேலும் பாவங்களைச் செய்தேன். தீமையும் நன்மையும் அவை அவை காரணமாகவே வருவது அல்லவா?

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 22)

11. ஒரு வில்லால் ஓங்கு முந்நீர் அடைத்து உலகங்கள் உய்ய
செருவிலே அரக்கர் கோனைச் செற்ற நம் சேவகனார்
மருவிய பெரிய கோயில் மதிள் திருவரங்கம் என்னா
கருவிலே திருவிலாதீர் காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே.

பொருள் - முன்பு ஒரு காலத்தில், கைக்குக் கிடைத்த ஒரு வில் மூலமாக, அலைகள் ஓங்கி வீசுகின்ற கடலில் பாலம் ஒன்றைக் கட்டினான்; அனைத்து உலகங்களும் பிழைக்கும்படியான ஒரு யுத்தத்தில், அரக்கர்களின் தலைவனாகிய இராவணனை அழித்தான். இப்படியாக நமக்கு உதவிகள் செய்த பெரியபெருமாள் நித்யவாஸம் செய்கின்ற இடம் பெரியகோயில் எனப்படும் திருவரங்கம் ஆகும். மதிள்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கம் என்று கூறினாலே போதுமானது, அதனைக் கூடச் செய்யாமல் கர்ப்பத்திலேயே அவனது கடாசுஷம் கிட்டப்பெறாதவர்களே! ஸ்ரீரங்கநாதனை அண்டி, அவனுக்கே தொண்டு செய்து இருக்கும்படியான காலங்களை வீணாகக் கழிக்கின்றீர்களே!

அவதாரிகை - இப்படி ஸௌலப்ய காஷ்டையை உபதேசியா நிற்கச் செய்தேயும் அவிக்ருதராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து, நான் ஆச்ரயணீயனாகச் சொன்ன சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காக இங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளா நிற்க, பாக்யஹாநியாலே திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைக்கமாட்டாதே, காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறிகோளே என்று இன்னாதாகிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் எம்பெருமான் தனது ஸௌலப்யத்தில் எல்லையைக் காண்பித்தபடி திருவரங்கத்தில் உள்ளான். ஆனால் இப்படிப்பட்ட திருவரங்கன் மீது சிறிதும் ஈடுபாடு இல்லாமல் உள்ள ஸம்ஸாரிகளிடம், “உங்களை நான் சக்ரவர்த்தித் திருமகனான இராமனை அண்டும்படிக் கூறினேன். அவனும், தான்

அவதாரம் செய்த காலத்திற்குப் பின்னால் வந்துள்ள உங்களைப் போன்றோர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்று எண்ணி, திருவரங்கத்திற்கு வந்து கண்வளர்கிறான். இப்படியாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனின் திருநாமத்தைக் கூறினாலே போதுமே! பிழைத்துக் கொள்ளலாமே! இந்த பெரும் பாக்கியத்தை விடுத்து உங்கள் காலத்தை வீணாகப் போக்குகிறீர்களே!", என்று வருத்தமாகக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒரு வில்லால்) - கைக்கெட்டிற்றொரு வில்லாலேயாய்த்துக் கடலை அடைத்தது; அதுக்கு அடியென்னென்னில் ஸமுத்ரத்தை அர்த்தித்து வழி வேண்டிக் கிடந்தவிடத்திலே வந்து முகம்காட்டிற்றில்லை; இது குணத்துக்கு முகங்காட்டு மதாயிருந்ததில்லை; சாபமாநய ஸௌமித்ரே என்கிறபடியே "கொண்டு வா தக்கனை" என்று கையிலே வில்லை வாங்கி, அவ்வில்லு எதிரிகள் பக்கல் தண்ணளி பண்ணினாலும் பண்ணாத ஆசீவிஷோபமமான அம்புகளை விட்டார்.

விளக்கம் - (ஒரு வில்லால்) - தனது கைக்குக் கிட்டிய ஒரு வில்லை எடுத்து கடலை அடைத்தான். வில் கொண்டு கடலை அடைத்தது எப்படி? அணை கட்டும் பொருட்டு கடல் அரசனை அழைத்தபோது அவன் வரவில்லை. இப்படியாக இராமனின் உயர்ந்த குணத்திற்கு முன்பாக கடல் அரசன் வந்து நிற்கவில்லை. உடனே இராமாயணம் - சாபமாநய ஸௌமித்ரே - லக்ஷ்மணா! வில்லைக் கொண்டுவா - என்று கூறும்படி, "பாம்பின் விஷம் போன்ற அம்புகளைக் கொண்டுவா", என்று கூறி, வில்லைக் கையில் வாங்கினான். அந்த வில் எதிரிகளைக் கண்டு மனம் இரங்கி குளிர்ந்தாலும் குளிர்ந்துவிடும் என்று எண்ணி, விஷம் கலந்த அம்புகளைத் தொடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (ஒங்கு முந்நீர்) - கடலினுடைய ஸ்வாபாவிகமான வேஷத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; கையும் வில்லுமாய் நின்ற வீரவுறைப்பைக் கண்டு, கீழ் மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறிந்து கொந்தளித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஆர்த்திக்கிரங் குமதன்றே; அம்புக்கிரங்குமதிறே. உபாத்யாயன் கையில் கசை கண்டு சிறு ப்ரஜைகள் காலிலே விழுமாபோலே, திருவடிகளளவும் வந்து வெள்ளங்கோத்ததாய்த்து. ஸமுத்ரஸ்ய தத: க்ருத்தோ ராமோ ரக்தாந்தலோசந: என்னக்கடவதிறே. (அடைத்து) - நாலிரண்டு அம்பு விட்டவாறே வந்து முகங்காட்டி முதுகெடுத்துக் கொடுத்தவாறே, அதின் மேலேயாய்த்து அணை கட்டிற்று. ஆகையாலே கல்லாலன்று அடைத்தது, வில்லால் என்கை. இங்ஙனன்றாகில் இட்ட இட்ட மலைகளெல்லாம் ஆழ்ந்து போய் அடைத்ததாய்த் தலைக்கட்டாது.

விளக்கம் - (ஓங்கு முந்நீர்) - இதன் மூலம் கடலின் இயல்பான தன்மையான அலைகள் வீசுவதைக் கூறவில்லை. கையும் வில்லுமாக இராமன் வீராவேசமாக நின்றதைக் கண்ட கடல், தனது அடி மண் மேலே வரும்படியாகக் கலங்கிக் கொந்தளித்த தன்மையைக் கூறுகிறது. இராமன் ஏக்கத்துடன் கடல் அரசனை வேண்டியபோது, அவன் இரக்கம் கொள்ளவில்லை. இராமனின் அம்பைக் கண்டவுடனே அல்லவா வந்து நின்றான்? பள்ளியில் ஆசிரியர் கையில் பிரம்பை எடுத்தவுடன், மாணவர்கள் அச்சம் கொண்டு ஆசிரியர் கால்களில் விழுவது போல், அம்பைக் கண்டு இராமனின் திருவடிகளில் கடல் அரசன் விழுந்தான். இராமாயணம் - ஸமுத்ரஸ்ய தத: க்ருத்தோ ராமோ ரக்தாந்தலோசந: - ஸமுத்ரத்தின் மீது கோபம் கொண்டதால் சிவந்த கண்களை உடைய இராமன் - என்றது காண்க. (அடைத்து) - நாலிரண்டு அம்புகளை இராமன் விட்டவுடன் அல்லவோ கடல் அரசன் வந்து நின்றான்? அப்படியாக நின்ற அவன் மீது அல்லவா பாலம் அமைத்தான்? ஆக கல்லால் கடலை அடைக்கவில்லை, வில்லால் அடைத்தான் என்று கருத்து. இப்படியாக வில்லின் வலிமையைக் காண்பிக்கவில்லை என்றால், கடலில் இட்ட கற்கள் அனைத்து மூழ்கியிருக்குமே அல்லாமல் கடலை அடைத்திருக்காது.

வ்யாக்யானம் - (உலகங்களுய்ய) - பாதாளம், பூமியந்தரிசுஷ ஸ்வர்க்கம் இவ்வுலகங்கள் உய்ய. ராவணனுடைய வர பலத்தாலே இவ்வுலகங்களெல்லாம் அழிந்திறே கிடந்தது. ந யஷ்டவ்யம் ந தாதவ்யம் ந போக்தவ்யம் கதஞ்சந என்று யஜ்ஞாதிகளை விலக்கியும், அம்பாலே இந்த்ராதிகளை ஜயித்தும் பஹுமுகமாக நலிந்தான். இவனை அழித்த பின்பாய்த்து லோகங்கள் ஜீவித்தது. அங்ஙனன்றியே, ஸேதும் த்ருஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய என்கிறபடியே அசுத்தரானவர்களும் அத்தை தர்சித்து சுத்தரம்படி "ஒரு வில்லாலே அடைத்து" என்று கீழே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - பாதாள லோகம், பூமி, அந்தரிசுஷம், ஸ்வர்க்கம் ஆகிய பலவும் பிழைக்கும்படியாக. இவை அனைத்தும் இராவணனின் தவ வலிமை காரணமாகவும், அவன் பெற்ற வரங்களின் வலிமை காரணமாகவும் நிலை இல்லாமல் இருந்தன. விஷ்ணு புராணம் - ந யஷ்டவ்யம் ந தாதவ்யம் ந போக்தவ்யம் கதஞ்சந - யாகம் செய்யக்கூடாது, தானம் செய்யக்கூடாது, என்னை விட யாகங்களின் போக்தா வேறு யாரும் இல்லை - என்றபடி இராவணன், மற்றவர்களின் யாகங்களை அழித்தபடி இருந்தான். இந்த்ரன் முதலானவர்களை வென்று அடிமைப்படுத்தினான். இப்படியாகப் பலவிதமாக உலகங்களை வாட்டினான். இவனை அழித்த பின்னரே உலகங்கள் பிழைத்தது என்று கருத்து. வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். இராமாயணம் - ஸேதும் த்ருஷ்ட்வா ஸமுத்ரஸ்ய - ஸேதுவைக் கண்டவுடன் பாவம் நீங்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப,

அசுத்தம் உள்ளவர்கள் ஸேதுவைக் கண்டவுடனேயே சுத்தம் அடைவார்கள்
என்னும் எண்ணம் காரணமாக அணைகட்டினான் என்றும் கூறலாம்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்